

Proloog

Heen en weer, zoals de golven van de zee op een betoverend strand bij zonsondergang. Een eerste pijnscheut schiet fel binnen. Iemand die verstandig is, zou nu stoppen, maar ik niet. Ik doe gewoon verder. Het keukenmes snijdt diep in mijn arm tussen de littekens die er al stonden. Ik ben er niet trots op, maar het wil wel zeggen dat ik nog leef en ik weet niet of ik daar nu wel of niet blij mee ben. Een eerste bloeddruppel komt op de grond terecht, maar het is nog niet genoeg. Dieper en dieper, zoals een mes dat door een biefstuk op mijn bord gaat. Een tweede bloeddruppel verschijnt. Misschien kan ik wel een ader raken! Hopelijk is dat genoeg om te kunnen ontsnappen uit deze hel. Ik wil hier weg!

Hoofdstuk 1

Vijftien oktober 2019. Met een zucht stopt de bus aan de halte. De roze kleur aan de hemel is betoverend mooi door de zon die vrolijk opkomt. Die voelt zich dus blijkbaar helemaal anders dan ik. Ik wil niet uitstappen. Als ik dat zou doen, zou dat willen zeggen dat ik met volle goesting mijn test wiskunde zou afleggen. Ik weet niet wat ik verkeerd doe, maar ik kan alleen maar slechte resultaten halen voor dat rot vak. Het is niet echt één van mijn talenten. Eigenlijk heb ik gewoon geen talenten. Ik kan niets en ik ben niets. Dat is al zestien jaar zo en dat zal voor altijd zo blijven. Au! Weer een kramp. De zenuwen slaan op mijn darmen, zoals altijd natuurlijk.

- 'Hey, meisje! Stap eens uit! Ik heb nog werk hoor!'

Oké, die chauffeur is ook goed uitgeslapen. Met veel tegenzin sleep ik me dan toch maar naar de deuren. Mijn voeten schuifelen over de grond alsof ze niet mee willen. Uiteindelijk komen ze toch met een dof geluid naast de bus terecht. Hier nog even blijven staan of toch maar naar school vertrekken? De kou snijdt wel echt als

een mes in mijn kaken en de wind doet pijn aan mijn oren. Mijn lichtbruine haren waaien alle kanten op. Hier gaan we dan. Zij die gaan buizen groeten u!

Het Torhouts station ligt er maar verlaten bij. Behalve het geluid van de wind, is het ijzig stil. Elke stap die ik zet, voelt als een stap dichterbij de hel. Ik wil terugkeren, maar ik weet dat dat geen optie is. Een heel raar gevoel besluipt me. Een gevoel alsof ik toch niet helemaal alleen ben, een gevoel alsof iemand naar me aan het kijken is. Ik stop even en kijk rond me. Niemand te zien. Wat je niet ziet, bestaat niet, probeer ik mezelf te overtuigen, maar toch heb ik het gevoel dat er iets vreemds aan de hand is. Ik neem het kettinkje vast dat rond mijn hals hangt, op zoek naar geruststelling. Het is het kettinkje dat ik van mijn oma en tegelijk ook mijn meter heb gekregen op mijn eerste communie, dat met het hartje en het roze bloempje aan. Als ik later meter word van een meisje wil ik het doorgeven aan haar op de dag dat zij haar eerste communie doet. Dan zal ik in geuren en kleuren vertellen over mijn oma en ik zal haar plechtig laten beloven om het op haar beurt ook weer door te geven. Zo blijft het in de familie.

Misschien is het toch maar gewoon een angstig gevoel. Ik besluit om mijn tocht naar de plaats waar ik niet wil zijn weer verder te zetten. Dan hoor ik voetstappen achter me. Ik durf niet om te kijken, maar ik voel me echt niet veilig. Onbewust versnel ik mijn pas. Dat doen de voetstappen achter mij ook. Ze komen dichterbij! Als een zot begin ik te lopen. Ik heb nog nooit zo snel op school willen zijn. De voetstappen halen me in. Twee dikke, gespierde armen tillen me op. Ik spartel als een bezetene in het rond. Ik wil alles doen om deze gruwelijke armen niet meer rond mijn middel te moeten voelen.

- 'Hey, lekker ding! Als ik jou was, zou ik wat rustiger worden hoor. Straks val je nog!'

- 'Laat me los! Smerige viezerik!'

Voor de eerste keer in heel mijn leven durf ik een scheldwoord te gebruiken tegen iemand die ik niet ken. De grote armen dragen me naar een witte camionette die een beetje verder in de straat staat en duwen me op de achterbank. Het is een bruine met lelijke, witte vlekken op. Ik roep, ik tier, ik schreeuw, ik sla, ik schop in de hoop hier weg te kunnen komen, maar tevergeefs. Met een verleidelijke blik komt hij op me

liggen en ik ruik de vreselijke geur van alcohol. Zijn broek heeft hij al van zijn benen gezwierd. Hij probeert me in bedwang te houden, maar dat lukt niet goed. Ik begin nog harder te schreeuwen. Zijn grote hand gaat hoog de lucht in en ik krijg een harde klap in mijn gezicht. Met veel geweld doet hij mijn broek open en trekt hem tot aan mijn enkels. Ik geef nog niet op. Ik laat nog altijd niet van me winnen. Een tweede keer raakt zijn hand mijn gloeiende kaken. Het doet pijn. Ook mijn onderbroek trekt hij nu naar beneden. Ik huil. Ik besef dat het geen enkele zin meer heeft om nog te vechten. Ik word overspoeld door een gevoel van machteloosheid. Ik ben echt verloren nu.

*

Ik voel iets plakkerigs tussen mijn benen. De man die daarnet nog hevig op zoek was naar bevrediging is in slaap aan het sukkelen. Voorzichtig neem ik mijn broek vast en wanneer hij me in de gaten krijgt, doe ik die zo snel mogelijk aan. Hij ziet dat ik een wanhopige poging doe om te ontsnappen. Zijn ruwe handen nemen

mijn nek stevig vast en duwen zo hard als ze kunnen. Mijn keel wordt dichtgeknepen en ik krijg geen lucht meer. De paniek neemt het van me over. Zo radeloos ben ik! Dan besef ik wat ik kan doen om hier weg te komen. Ik schop hem in zijn teelballen en sla hem daarna vijf keer keihard in zijn gezicht. Hij krimpt ineen van de pijn. Het ideale moment dus om de deur open te gooien en te vluchten. Ik loop en ik loop en ik loop aan één stuk door naar school, bang dat hij me zou achtervolgen. Ik zie er waarschijnlijk echt geweldig uit, maar het kan me allemaal niets schelen. Op school aangekomen, zie ik dat de lessen al begonnen zijn. Met een klein, bang hartje begeef ik me naar het onthaal om te melden dat ik te laat ben. Nog nooit in mijn hele schoolcarrière ben ik te laat geweest. Nu de kleine, vriendelijke, blonde vrouw die achter de balie van het onthaal staat een nota in mijn agenda heeft geschreven, wandel ik rustig maar twijfelachtig in de gang die me leidt naar het lokaal waar ik die verdomde wiskundetest moet afleggen. Net voor het lokaal stop ik, adem diep in en uit en besluit gewoon te doen alsof er niets aan de hand is. Ik wandel het leslokaal binnen. Gelukkig kijkt niemand op want wat

zou ik dat gênant gevonden hebben. Muisstil wandel ik naar mijn bank. Wanneer ik neerzit, kijk ik naar voor en zie dat mijn saaie, strenge en ouderwetse wiskundeleerkracht vervangen is door een jonge vrouw. Volgens mij is zij de nieuwe opvoedster hier op school. Ze kijkt me aan en komt mijn richting uit. Op haar naamplaatje staat in sierlijke letters ‘mevrouw Rombouts’ geschreven. Ze wenst me een goeiemorgen en geeft me mijn toets. De eerste vraag is meteen alweer iets waar ik echt niet goed in ben. Een vraagstuk over exponentiële functies. Volgens mijn leerkracht zou dit het makkelijkste hoofdstuk van het hele jaar zijn, maar daar denk ik toch wel helemaal anders over. Mijn concentratie is ver te zoeken. Mijn gedachten dwalen de hele tijd af naar wat er deze ochtend gebeurd is. Waar ik ook in het lokaal kijk, overal zie ik de man die vanochtend mijn lichaam overhoop gehaald heeft. Het is alsof hij hier staat en zich telkens vermenigvuldigt. Op den duur weet ik niet meer wat echt is en wat niet. Mijn lichaam voel ik trillen en mijn hart gaat wild tekeer. Ik kan niet langer in dit lokaal blijven. Het is hier niet meer veilig. Met veel lawaai schuif ik mijn stoel naar achter,

neem mijn boekentas en loop zo snel als ik kan naar buiten. Als een wervelwind ren ik naar de Z-kamer. Ik zwaai de deuren open en ga achter de balie zitten.

- 'Is hij weg?'

- 'Over wie heb je het?'

- 'Is hij weg?'

- 'Isabeau, ik zie echt niemand hoor. Wat is er gebeurd?'

Het is mevrouw Seynaeve die voor me is komen zitten. Haar zwarte haren zijn in fel contrast met haar blauwe ogen die nog nooit zo bezorgd naar me gekeken hebben. Ik huil, ik beef en ik probeer op adem te komen. De woorden die ik wil zeggen krijg ik niet over mijn lippen.

- 'Wat is er toch gebeurd?'

- 'I-i-ik was o-o-opweg naar hier e-e-en...'

- 'Word eerst eventjes kalm. Probeer rustig te ademen. Je bent veilig hier. Er kan niets meer gebeuren. Ga je eventjes mee met mij naar de gespreksruimte?'
Ik knik.

- 'Wil je een glaasje water om nog wat meer tot rust te komen?'

- 'Nee, dank u. Het gaat wel weer.'

- 'Oké, kan je me zeggen wat er is gebeurd?'

- 'Moeilijk.'
- 'Hoe komt het?'
- 'Omdat het te confronterend is. Ik wil het gewoon zo snel mogelijk vergeten.'
- 'Op een schaal van nul tot tien, hoe voel je je nu? Nul is heel slecht en tien is heel goed.'
- 'Weet ik niet.'
- 'Waarom niet?'
- 'Ik vind het gewoon moeilijk om er een cijfer op te plakken.'
- 'Wat denk je nu?'
- 'Veel.'
- 'Kan je het benoemen?'
- 'Nee.'
- 'Probeer een keer.'

Ik staar naar haar handen. Haar vingers zijn in elkaar gekruist en op haar ringvinger staat er 'LOVE' getatoeëerd. Dat moet haar trouwring zijn. Ik doe alsof ik nadenk over wat ik zou kunnen antwoorden op haar irritante vragen, maar eigenlijk zijn er andere dingen die door mijn hoofd zweven. Waarom kan ik haar niet gewoon zeggen wat er gebeurd is? Waarom kan ik haar

niet gewoon zeggen hoe ik me voel? Ik wou echt dat ik
het over mijn lippen kon krijgen.